

AGÈNCIA TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA

Les retallades de CiU (4/10) (Vacances)

Naturalment no n'hi havia prou amb penalitzar els empleats públics en general amb la retallada dels 9 dies fixes d'assumptes personals ni amb penalitzar, en particular, aquells empleats públics que més anys de servei havien aportat a l'Administració, amb la retallada dels dies addicionals.

Així, es procedí a retallar les vacances. El segon apartat de la Disposició addicional sisena de la Llei 5/2012 deia:

... se suspenen els acords i pactes sindicals que estableixin qualsevol sistema de premis vinculats als anys de serveis prestats consistents en el gaudiment de dies addicionals de vacances.

L'Administració corregué a retallar tots els dies addicionals de vacances, sense tenir en compte que al moment d'entrada en vigor de la Llei, ja se n'havien meritat una part (les vacances, en virtut de la Circular 5/1999, de 24 de desembre, es comencen a meritjar a partir del 30 d'agost de l'any anterior. Davant l'anunci del corresponent de recurs per part de CATAC, finalment Funció Pública acceptà reconèixer la part meritada, però encara i així, no tingué en compte els decimals, de manera que tothom va fer menys vacances de les veritablement meritades.

Cal fer esment que aquesta iniciativa de retallar les vacances també fou pionera, ja que l'Estat, encara no havia aprovat el RD 20/2012, que en bona part copiava les retallades ja aplicades per la Generalitat.

Certament, l'Estat modificà l'EBEB en matèria de vacances. Si inicialment s'establia un mínim de vacances, amb la reforma, desapareix l'expressió "mínim":

Los funcionarios públicos tendrán derecho a disfrutar, durante cada año natural, de unas vacaciones retribuidas de veintidós días hábiles, o de los días que correspondan proporcionalmente si el tiempo de servicio durante el año fue menor.

En aquest punt cal fer esment de la sentència 32/2014, de 24 de març, del Jutjat del Contenciós-Administratiu número 6 de Bilbao, que determinà que el fet que no es pugin meritjar nous dies de vacances per antiguitat, no suposa la pèrdua dels dies de vacances, anuals i de gaudiment vitalici, ja meritjades al moment d'entrada en vigor de la llei. És a dir, qui havia consolidat (per exemple) 3 dies addicionals de vacances, no en consolidaria més, però ha de mantenir per sempre els 3 dies ja consolidats.

La Magistrada va considerar que la modificació de l'article 50 (que establia un mínim de vacances):

... no puede aplicarse con carácter retroactivo, por lo que no puede afectar a aquellos trabajadores que habiendo cumplido los 15 años de servicio o más...hubiesen causado derecho a disfrutar de los días adicionales de vacaciones que les correspondieren, de conformidad con la legislación anteriormente aplicable...

Per aquest motiu, des de CATAc hem presentat diferents escrits a Funció Pública (05.03.15 i 30.04.15) tot exigint que es reconeixin els dies addicionals de vacances a tot el personal que a la data d'entrada en vigor de la norma havia consolidat ja un determinat nombre de dies addicionals.

En data 12.05.15 hem rebut contesta de Funció Pública, desestimant, oh, sorpresa! la nostra pretensió. El que correspondria ara seria iniciar la via del recurs, tanmateix, el criteri respecte d'aquesta qüestió del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Sentència 719/2014, de 6 d'octubre) és el de no reconèixer aquest dret. Les seves paraules són prou eloqüents (Fonament de Dret setè):

El funcionario público no puede pretender que todas y cada una de las condiciones vigentes en el momento en que accedió a la función pública constituyen derechos adquiridos y, en consecuencia, actúen como límites que imposibiliten la alteración de sus condiciones de trabajo....

... no cabe duda que el funcionario ostenta el derecho a las vacaciones anuales y al disfrute de los días de permiso legalmente reconocidos, pero no tiene el derecho a que el número de días de vacaciones y permisos fijados legalmente permanezcan inalterados, y sin posibilidad de que legislador pueda modificarlos...

Segons aquest criteri, las vacances podrien reduir-se a 1 dia i es podria mantenir que es reconeix el dret a vacances anuals. Més que discutible, però inatacable, atès l'òrgan judicial del que prové (llevat que s'al·leguessin conflictes constitucionals o amb la normativa europea).

Afortunadament l'article 7.1 Directiva 2003/88 estableix que, si més no, hi ha d'haver 4 setmanes anuals de vacances retribuïdes, sinó, també els 22 dies s'haurien vist reduïts.

Un cop més, els convergents (als que l'Estat simplement va copiar) van aplicar una mesura de caràcter discriminatori, adreçada únicament a aquella part del col·lectiu que més ha aportat a

l'Administració, encara que només fos pel major nombre d'anys de serveis prestats. ¿Quin ha estat l'estalvi derivat d'aquesta mesura? En quina mesura ha contribuït a reduir el dèficit? Si hi ha alguna explicació a aquestes preguntes, no ens l'han donat. Probablement perquè hauria de ser tan ridícula que fins i tot ells mateixos se n'adonen.